

покои или да му приказва до като Павелъ не стане.

Камбаната още биеше все тъй изъ редко и тежко.

Павелъ чу камбанния звънъ и като продигна глава взе да се опомня.

. . . Тъй! . . . Свърши се! . . .
Замѣнили я. . . Нѣма смъртъ!
Азъ ще живѣя. . . Ще гледамъ
снѣга като вали. . .

Желанията слѣдваха бързо едно слѣдъ друго, картинитѣ се мѣняваха, желанията се замѣстяха както глъткитѣ прѣсна вода се нижатъ въ гърлото на жадуещия.

Картинитѣ следваха:

. . . Ще дойде пролѣтъта;
небесата ще се проведрятъ;
ще трепнатъ слънчевитѣ лъчи
въ небеса и той ще гледа небето и заритѣ. . .

. . . Господи Боже мой, какъ